

**Ο ΕΝΓΚΕΛΣ ΠΕΡΙ ΕΡΓΑΤΙΚΟΥ ΑΝΤΑΓΩΝΙΣΜΟΥ
ΚΑΙ ΜΕΡΙΚΕΣ ΔΙΚΕΣ ΜΑΣ ΕΠΙΣΗΜΑΝΣΕΙΣ
ΓΙΑ ΤΟ «ΜΕΤΑΝΑΣΤΕΥΤΙΚΟ»**

Η πολιτική της μαζικής μετανάστευσης, της οποίας ακροτελεύτια απόρροια είναι τα «ανοικτά σύνορα», εν απουσία των απαραίτητων προϋποθέσεων που εξασφαλίζουν στους μετανάστες την νόμιμη υπόσταση, την αξιοπρεπή απασχόληση και την κοινωνική ένταξη στις χώρες υποδοχής, έχει ως αναπόφευκτες συνέπειες αφενός την ανομία, την υπερεκμετάλλευση και την περιθωριοποίηση των αλλοδαπών εργατών και αφετέρου την ανασφάλεια, την πτώση του βιοτικού επιπέδου και την άρση των κατακτήσεων των ημεδαπών εργαζομένων.

Στην περίπτωση της απεριόριστης και αχαλιναγώγητης εισροής μεταναστών, και ειδικά υπό συνθήκες οικονομικής κρίσης, ενεργοποιείται ο μηχανισμός της προσφοράς και της ζήτησης στην αγορά εργασίας που λειτουργεί εν προκειμένω εις βάρος τόσο των ξένων όσο και των ντόπιων εργατών και δρα αποκλειστικά προς όφελος των εργοδοτών. Το αποτέλεσμα είναι η ενεργοποίηση του ανταγωνισμού, όχι μεταξύ της εργατικής και της αστικής τάξης, αλλά μεταξύ των ίδιων των εργαζομένων για την αναδιανομή των διαθέσιμων πόρων και την εξασφάλιση των προσφερόμενων μέσων διαβίωσης μετατρέποντάς τους από «εν τη τάξει αδελφούς» σε «εν πολέμω αδελφοκτόνους».

Ο νεαρός Φρειδερίκος Ένγκελς, ο οποίος είχε την ευκαιρία να διαπιστώσει εκ του σύνεγγυς και να μελετήσει συστηματικά τις συνθήκες ζωής της εργατικής τάξης στην Γηραιά Αλβιόνα των μέσων του 19^{ου} αιώνα, έγραψε μια εκτενή εργασία υπό τον τίτλο «Η κατάσταση της εργατικής τάξης στην Αγγλία» (1845). Οπωσδήποτε από εκείνη την εποχή πολλά έχουν αλλάξει. Ωστόσο, η ανάγνωση αυτού του έργου εκπλήσσει με τις εύστοχες παρατηρήσεις του, την ισχύ των γενικών του συμπερασμάτων και την επικαιρότητα των επισημάνσεών του. Παραθέτουμε ορισμένα αποσπάσματα από το κεφάλαιο υπό τον τίτλο «Ο ανταγωνισμός», τα οποία αφορούν τις συνθήκες υπό τις οποίες τα μέλη της εργατικής τάξης επιδίδονται στον μεταξύ τους ανταγωνισμό για τον προσπορισμό των μέσων διαβίωσης υπό συνθήκες πλεονάζουσας εργατικής δύναμης.

Ο Ένγκελς επισημαίνει εύγλωττα ότι τούτος ο ανταγωνισμός συνιστά την «χειρίστη πλευρά της παρούσας κατάστασης πραγμάτων ως προς τις συνέπειες που επιφέρει στον εργάτη» και αποτελεί «το πιο αιχμηρό όπλο που έχει στα χέρια της η αστική τάξη εναντίον του προλεταριάτου».

Η σύγχρονη συστημική και παρασυστημική Αριστερά βρίσκεται, μαζί με την νεοφιλελεύθερη Δεξιά, στην εμπροσθοφυλακή των υπέρμαχων της αθρόας και ανεξέλεγκτης μετανάστευσης, την οποία ευνοούν ανοικτά οι κύκλοι του μεγάλου κεφαλαίου προκειμένου να ενισχύσουν την κερδοφορία τους διαμέσου της μισθολογικής μείωσης, την διάλυση των μηχανισμών και θεσμών εργατικής προστασίας και την αποδόμηση της εργατικής αλληλεγγύης.

Τούτη η πρόθυμη προσφορά υπηρεσίας προς την άρχουσα τάξη εκ μέρους της μεταμοντέρνας Αριστεράς πραγματοποιείται μάλιστα υπό το επίχρισμα της «ανθρωπιστικής αρωγής» και της «ταξικής αλληλεγγύης» προκειμένου να καταστεί περισσότερο θελκτική και πειστική έναντι των ιθαγενών εργαζομένων, ώστε να διατηρηθούν εκουσίως στην κατάσταση των αγόγγυστων υποζυγίων. Εξ ου και ο συστηματικός συναισθηματικός εκβιασμός των συστημικών μέσων μαζικής προπαγάνδας, που αίφνης εκφράζουν την περισσή τους κροκοδείλια ευαισθησία στο δράμα των απανταχού αναξιοπαθούντων.

Έτσι, η Αριστερά αναδεικνύεται σε στυλοβάτη του συστήματος και θανάσιμο αντίπαλο του κόσμου της εργασίας και της υπόθεσης της κοινωνικής απελευθέρωσης από την σύγχρονη παγκοσμιοποιημένη κεφαλαιοκρατική τυραννία, καθώς πλειοδοτεί υπέρ μιας πολιτικής που αποβαίνει απερίφραστα και απροκάλυπτα προς όφελος της εκμετάλλευσης των εργαζομένων.

Οπωσδήποτε αυτού του είδους η μετανάστευση επιφέρει και άλλες σοβαρές συνέπειες, αλλά εμείς θα περιοριστούμε εδώ στις οικονομικές και κοινωνικές συνέπειες που προκαλεί στον κόσμο της εργασίας. Στο σημείο αυτό θέλουμε επίσης να επισημάνουμε ότι το κλασσικό εργατικό και σοσιαλιστικό κίνημα σταθερά εξέφραζε και εξεδήλωνε την αντίθεσή του στην πάγια εργοδοτική πολιτική της σωρηδόν εισροής ξένων εργατών, ακριβώς διότι, εν αντιθέσει με την σύγχρονη φιλελεύθερη Αριστερά, αντιλαμβανόταν τους θανάσιμους κινδύνους που ελλοχεύουν για το βιοτικό επίπεδο των εργαζομένων, τις αιματηρές κατακτήσεις τους και την ταξική τους συνοχή.

Συστατικό μέρος της αναβαπτισμένης στον σύγχρονο πολιτισμικό φιλελευθερισμό Αριστεράς αποτελεί εν πολλοίς και η συγκαιρινή εκπεσούσα «ακροαριστερά», η οποία κυμαίνεται μεταξύ μιας ιδιάζουσας νεοσοσιαλδημοκρατίας και ενός λάιφ στάιλ αναρχισμού, η οποία εν προκειμένω επιδεικνύει έναν θαυμαστό συντονισμό με την κυβερνητική πολιτική των «ανοικτών συνόρων». Σε συνδυασμό με την άκριτη υιοθέτηση της ατλαντικής ρητορείας περί «ανθρωπίνων δικαιωμάτων», η εν λόγω ακροαριστερά προβάλλει το πρόταγμα της «ταξικής αλληλεγγύης» ως «επαναστατικό» επιχείρημα υπέρ των ανοικτών συνόρων.

Εν πρώτοις, για να υπενθυμίσουμε το «αυτονόητο», η ύπαρξη των συνόρων οφείλεται στην ύπαρξη κρατών. Κατά συνέπεια για να καταργηθούν τα σύνορα πρέπει πρώτα να καταργηθούν τα κράτη. Αυτό θεωρητικά μπορεί να επιτευχθεί με δύο τρόπους: είτε με την καθολική και ταυτόχρονη κατάργηση των κρατών όπου γης (μαζί και των στρατών) και την από κοινού συνομολόγηση όλων των εθνών ότι προτίθενται να συμβιώσουν ειρηνικά, αποδεχόμενα ταυτοχρόνως την υφιστάμενη εθνική κυριαρχία κάθε λαού, είτε με την εγκαθίδρυση ενός παγκόσμιου κράτους. Σε κάθε περίπτωση, η κατάργηση των συνόρων δεν μπορεί να πραγματοποιηθεί σε μία ή σε ορισμένες χώρες χωρίς την κατάργηση της εθνικής κυριαρχίας των εκάστοτε χωρών προς όφελος των υπολοίπων κρατών και ειδικά όσων χωρών έχουν ιδιαίτερο συμφέρον από την κατάργηση αυτή, και εν πάσει περιπτώσει το αίτημα αυτό αποτελεί μια ουτοπία και μάλιστα αντιδραστική.

Κατά δεύτερο λόγο, η εργατική ταξική αλληλεγγύη δεν πραγματοποιείται εν κενώ, από το γεγονός και μόνο ότι μια κατηγορία ανθρώπων αποτελείται από μέλη της ίδιας τάξης. Με άλλα λόγια, το γεγονός της κοινής εργατικής ιδιότητας δεν επιφέρει αυτομάτως την αλληλεγγύη μεταξύ των μελών της εργατικής τάξης και την δημιουργία μιας εργατικής κοινότητας άνευ συγκεκριμένων όρων. Μπορεί μάλιστα να επιφέρει ακριβώς το αντίθετο: τον ενδοταξικό ανταγωνισμό και τον ταξικό κατακερματισμό, όταν απουσιάζουν αυτές οι προϋποθέσεις βάσει των οποίων μπορεί να εκπεφρασθεί η κοινότητα συμφερόντων μεταξύ ανθρώπων που τυπικά (δηλαδή σύμφωνα με θεωρητικά κοινωνιολογικά κριτήρια) αποτελούν μέλη της ίδιας τάξης. Παραδείγματος χάριν, απεργοί και απεργοσπάστες από τυπικής-θεωρητικής απόψεως αποτελούν μέλη της ίδιας τάξης αλλά από ουσιαστικής-πραγματικής πλευράς βρίσκονται σε αντιπαλότητα και διαμάχη μεταξύ τους ακριβώς επειδή απουσιάζουν οι συγκεκριμένοι όροι για την μεταξύ τους ενότητα επί τη βάσει κοινών ταξικών συμφερόντων. Το να πιστεύει λοιπόν κανείς ότι αρκεί και μόνο η γενική ιδιότητα του μέλους μιας τάξης οδηγεί αφ' εαυτή στην αλληλεγγύη και στην ενότητα μεταξύ τους αποτελεί χονδροειδή αφέλεια. Υπό συνθήκες μάλιστα οικονομικής ύφεσης, που αντικειμενικά εντείνουν στο μέγιστο τον ανταγωνισμό μεταξύ των μελών της εργατικής τάξης, η επισώρευση εφεδρικού εργατικού δυναμικού δεν οδηγεί παρά στην περαιτέρω υποτίμηση της εργατικής δύναμης και στην ενίσχυση της εξατομίκευσης και της αντιπαλότητας μεταξύ των εργαζομένων, ειδικά μάλιστα όταν παρεισφρέουν και άλλοι, εξωταξικοί παράγοντες που, σε πείσμα του στενόμυαλου «οικονομισμού», παίζουν σημαντικό ρόλο στην διαμόρφωση κοινών τόπων μεταξύ των μελών της τάξης.

Θα πρέπει, τέλος, να προβούμε σε μια αναγκαία διάκριση μεταξύ των συχνά, και όχι τυχαία, συγγεόμενων όρων «πρόσφυγας», «μετανάστης» και «λαθρομετανάστης».

Πρόσφυγας είναι ο άνθρωπος που εξαναγκάζεται να εγκαταλείψει την χώρα του προκειμένου να αποφύγει διώξεις της εντόπιας πολιτικής εξουσίας ή απειλείται η ζωή του εξαιτίας πολέμου. Ως εκ τούτου, οι πρόσφυγες, κατά κανόνα,

πρέπει να τυγχάνουν αμέριστης αρωγής από όλες τις χώρες, και κατά κύριο από τις χώρες που τυχόν ευθύνονται για την προσφυγοποίησή τους.

Στους ανθρώπους που είναι αποδεδειγμένα πρόσφυγες πρέπει να δίδεται άσυλο και να παρέχεται φιλοξενία από τις χώρες στις οποίες καταφεύγουν, ανάλογα με τις εκάστοτε δυνατότητες των τελευταίων, να εγκαθίστανται και να διαβιούν αξιοπρεπώς σε ειδικά προβλεπόμενους χώρους με έξοδα του κράτους και να επαναπατρίζονται μόλις εκλείψουν οι λόγοι της προσφυγοποίησής τους. Οι πρόσφυγες είναι οι σύγχρονοι ικέτες και κατά συνέπεια πρέπει να θεωρούνται πρόσωπα προστατευόμενα.

Χρέος των χωρών φιλοξενίας είναι να εγγυώνται την αξιοβίωτη διαμονή τους κατά την διάρκεια του νόστου τους για την επιστροφή στην πατρίδα και η ποικιλότροπη καλλιέργεια της φιλίας μεταξύ των λαών. Αυτονόητη υποχρέωση του πρόσφυγα είναι η τήρηση των νόμων και ο σεβασμός της κοινωνίας και του πολιτισμού της χώρας φιλοξενίας. Η πολιτική μιας ανεξάρτητης και κυρίαρχης χώρας, ενός κράτους δικαίου και μιας ευνομούμενης πολιτείας έναντι των προσφύγων είναι η οργανωμένη υποδοχή τους υπό συνθήκες νομιμότητας και αξιοπρέπειας. Είναι, με άλλα λόγια, το άκρον αντίθετο της πολιτικής επί του προσφυγικού που εφαρμόζει η τοπαρχία του νεοελληνικού προτεκτοράτου.

Μετανάστης είναι ο άνθρωπος που εγκαταλείπει ίδια βούληση την χώρα του για να εργασθεί, να σπουδάσει ή να ζήσει στο εξωτερικό. Οι μετανάστες πρέπει να γίνονται δεκτοί σε μια χώρα μόνο εφόσον η ίδια το επιθυμεί, και εάν το επιθυμεί θα πρέπει να γίνονται δεκτοί με βάση τις επιλογές, τις ανάγκες και τις δυνατότητές της. Η χώρα υποδοχής οφείλει να εγγυάται ασφαλείς και αξιοπρεπείς συνθήκες ζωής για τους ξένους μετανάστες, ενώ οι ίδιοι θα πρέπει να συμμορφώνονται προς τους νόμους και να σέβονται την χώρα φιλοξενίας.

Στην περίπτωση μάλιστα των ξένων εργατών η είσοδος και η παραμονή στην χώρα πρέπει να πραγματοποιείται υπό συνθήκες νομιμότητας και με αυστηρή τήρηση των νόμιμων αμοιβών, των συλλογικών συμβάσεων και της εργατικής νομοθεσίας που ισχύουν εξίσου για τους ημεδαπούς εργαζόμενους.

Λαθρομετανάστης είναι ο μετανάστης που εισέρχεται ή διαβιεί παρανόμως σε μια χώρα. Η λαθρομετανάστευση αποτελεί εξαιρετική πηγή εσόδων για το σύγχρονο δουλεμπόριο και πρώτης τάξεως πάροχο ανθρώπινης ύλης προς υπερεκμετάλλευση προς την εκάστοτε κεφαλαιοκρατία και εργοδοσία, ενώ ταυτόχρονα χρησιμοποιείται ως πρόσφορο μέσο για την υποτίμηση των εργατικών αμοιβών και την υπονόμευση των εργασιακών σχέσεων.

Ο λαθρομετανάστης, ακριβώς εξαιτίας αυτής του της ιδιότητας, μετατρέπεται σε έναν σύγχρονο δούλο, που όχι μόνο συμβάλει στον ευτελισμό της εργασίας των γηγενών και εντοπίων ταξικών συναδέλφων του αλλά και στον δικό του εκμαυλισμό, αφού, ως «λάθρα βιών», μετατρέπεται σε ανδράποδο των σύγχρονων δουλοκτητών, των κεφαλαιοκρατών, των μικρομεσαίων εκμεταλλευτών, των πολυτρόπων κακουργηματικών κυκλωμάτων, των μαστροπών και

άλλων καθαρμάτων καθώς επίσης και των ποικίλων μυστικών υπηρεσιών που δρουν στην χώρα υποδοχής και ζει υποχρεωτικά στο περιθώριο της κοινωνίας, στερούμενος την δυνατότητα να ευδοκιμήσει ως άνθρωπος, να μορφωθεί, να έρθει σε επαφή με τον πολιτισμό και γενικώς να αφομοιωθεί στην εντόπια κοινωνία, όντας επί μονίμου βάσεως εκ της θέσεώς του κοινωνικά έκπτωτος.

Η λαθρομετανάστευση δεν αποτελεί απλώς ένα αδίκημα για τον λαθρομετανάστη, αλλά και ένα έγκλημα για όσους την ευνοούν και επωφελούνται από αυτήν. Γι' αυτό και η δίωξή της δεν πρέπει μονάχα να επισύρει την άμεση απέλαση και τον επαναπατρισμό του λαθρομετανάστη, αλλά κυρίως τον αυστηρό ποινικό κολασμό των ποικιλοτρόπως ωφελουμένων από αυτήν δια της επιβολής πολυετούς ποινής φυλάκισης, υψηλών χρηματικών προστίμων και στέρησης πολιτικών δικαιωμάτων. Ο βαθμός διαμαρτυρίας μιας κοινωνίας έναντι του απάνθρωπου φαινομένου της λαθρομετανάστευσης αποτελεί βασικό δείκτη του πολιτιστικού της επιπέδου, κριτήριο της ηθικής της στάθμης και εν γένει της ωριμότητάς της, στρεφόμενη όχι εναντίον των ίδιων των λαθρομεταναστών αλλά εναντίον όσων ευθύνονται, επωφελούνται ή ενέχονται σε αυτήν.

Αυτά προς τα παρόν. Και έπεται συνέχεια.

<https://engymo.wordpress.com>